

ПРОТОКОЛ

№ 501

гр. Пазарджик, 31.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело
№ 20215220100801 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 10:53 часа се явиха:

Ищецът Н.А. се явява лично и се представлява от повереника си адв.
Л.Д..

Не се явява представител за ответника ГДИН гр.София. От
пълномощника юрк. Р. са постъпили писмени бележки по делото, в които
същият твърди, че е възпрепятстван, но не възразява делото да се гледа в
негово отсъствие.

Н.А. (ЛИЧНО): - Представям писмена молба, за да се произнесете по
нея.

Съдът ДОКЛАДВА писмена молба от ищеца, с която моли съдът да
разпорежи на служителите на ОЗ „Охрана“ да му свалят помощните средства
изразяващи се в белезници на ръцете, колан от кръста и белезници на краката,
като твърди, че в противен случай се считат нарушени множество негови
права, като се позовава на вътрешни и международни нормативни актове,
както и цитира съдебна практика по няколко административни дела. Също
така твърди, че възразява да се даде ход на делото докато не бъдат свалени
посочените помощни средства, в противен случай, ако съдът постанови отказ
и не уважи молбата му предявява отвод на съдебния състав и иска да се
отстрани съдът от разглеждане на делото, за да бъде назначен друг съдия,
който да разпорежи да му бъдат свалени всички помощни средства.

Съдът отбелязва за протокола, че вече е разпоредил на служителите на

ОЗ „Охрана“ и по негово разпореждане бяха свалени белезниците от ръцете на ищеца. Искането да бъдат свалени и останалите помощни средства съдът, намира за неоснователно, тъй като съдебната зала не е пригодена за пълното освобождаване на лицата изтърпяващи лишаване от свобода или спрямо, които е наложено МНО „Задържане под стража“. В предходни съдебни заседания, съдът е имал възможност да се осведоми, че поставянето на белезници на краката и колан на кръста се налага от разпоредбите на конвой на лишените от свобода, които изтърпяват наказанието в режима под който е поставен и ищецът. В тази връзка, тези помощни средства не са поставени в произволно нарушение на нормативните актове. Освен това, същите дори да бъдат оставени по време на съдебното производство не ограничават процесуалните права на ищеца, тъй като за тяхното упражняване не се налага същият да се придвижва свободно в съдебната зала. Достатъчно е да бъдат освободени неговите ръце, за да може да си служи с бележки, да си води записки и да се запознава с доказателствата по делото. По отношение на искането за отвод на съда, същото следва да се отхвърли, тъй като отказът да се уважи искане на страната, и то по подробно произнесени мотиви, не може да се счита като предубеденост или заинтересованост от изхода на делото, нито представлява друго основание за отвод сред посочените в чл. 22 от ГПК.

АДВ. Д.: - Аз смятам, че трябва да се даде ход на делото.

Съдът като съобрази, че не са налице процесуални пречки по хода на делото

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ищеца Н.А. да бъдат свалени помощните средства – белезниците на краката и коланът на кръста, към който бяха привързани и белезниците на ръцете преди тяхното премахване по разпореждане на съда.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ищеца за отвод на съдия Димитър Чардаков, като съдия-докладчик по делото.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА, че са постъпили писмените доказателства изискани от администрацията на Затвора гр. Пазарджик.

АДВ. Д.: - Да се приеме.

ИЩЕЦЪТ (ЛИЧНО): - Да се приеме.

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото документите изпратени от администрацията на Затвора гр. Пазарджик, а именно жалба от ищеца под № ВЖ-33/10.07.2018 г., ведно с докладна записка по същата и писмо с рег. № 6649/04.07.2018 г. депозирано в отговор на жалбата изпратена от ГДИН гр. София.

Съдът при служебна проверка по делото установи, че са изготвени копия на представените от ищеца в оригинал заявления и молби до администрацията на Затвора гр. Пазарджик, които следва да бъдат заверени саморъчно от ищеца и да останат като писмено доказателство по делото, находящи се на лист от 78 до 90 включително, а оригиналите се върнаха на ищеца – общо 13 на брой.

ИЩЕЦЪТ (ЛИЧНО): - Нямам други доказателствени искания да се приключи делото.

АДВ. Д.: - Моля да се даде ход по същество.

Съдът като съобрази, че всички посочени и представени доказателства са събрани, както и, че делото е изяснено от фактическа страна

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ .

ИЩЕЦЪТ (ЛИЧНО): - Уважаеми районен съдия, моля Ви да уважите изцяло исковата молба, съобразно доказателствата, които са събрани в кориците на делото като приложени доказателства. Считам, че искът се доказва по един несъмнен и безспорен начин съгласно закона. Категорично се установи, че в Затвора Стара Загора, че изпращат на всички лишени от свобода без значение дали са с доживотен затвор или срочна присъда на години. Текстът по чл. 50, ал. 4 от ЗИНЗС категорично предвижда изпращане до всички институции, частни и държавни учреждения, до адвокати, близки, приятели лишени от свобода в друг затвор. А от друга страна, в Затвора Пазарджик се доказва, че категорично, на мен като осъден на лишаване от свобода на доживотен затвор, че след като липсват средства не се изпращат писмата ми до физически лица, до международния съд Страсбург, до

държавни, частни, учреждения и редица подобни, както повелява ЗИНЗС и ППЗИНЗС. Съгласно чл. 6 от ал. 2 от Конституцията на Република България, който гласи, че всички граждани са равни пред закона, не са допустими ограничения на правата или привилегии на основание раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение имуществено състояние. Според чл. 1, ал. 1 от Конституцията на Република България, гласи, че България е република с парламентарно управление. Според чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията, че Република България е единна държава с местно управление, в нея не се допускат автономни териториални образувания, че териториалната цялост на РБ е неприкосновена. Според чл. 4, ал. 1 от Конституцията, гласи че РБ е правова държава, че се управлява според Конституцията и законите на страната. Според чл. 5, ал. 1 и ал. 2 и ал. 4 от Конституцията на Република България гласи, че конституцията е върховен закон, и че другите закони не могат да и противоречат на разпоредбите на конституцията имат непосредствено действие, Международните договори ратифицирани и обнародвани и влезли в сила за Република България са част от вътрешното законодателство, и трябва да се прилагат, и имат предимство, тоест като примат пред нормите на вътрешното законодателство. Според чл. 2 от Закона за съдебната власт, който гласи, че органите на съдебната власт се ръководят от конституцията и принципите установени в този закон. Съгласно чл. 20 ХОПЕС, всички хора са равни пред закона. Съгласно чл. 5, ал. 2 и чл. 7а, т. 1 буква „а“ от ППЗИНЗС, Главният Директор на ГДИН гр. София осъществява прякото ръководство и контрола върху дейността на местата за лишаване от свобода. А ГДИН гр. София, осъществява методическото ръководство и контрола относно спазването на правата и на задълженията на лишените от свобода, както и относно разпределението, както и разпределението съгласно всичките нормативни уредби. В този смисъл ГДИН гр. София, явно, и в лицето на Главния Директор на ГДИН са длъжни да издадат такива методически указания, с които се въвеждат общи стандарти по отношение на лицата изтърпяващи наказание лишаване от свобода, като осъществяват контрол за спазването им, като ги приравнят и прилагат по еднакъв начин на всички места за лишаване от свобода, както и законите предвидени в ЗИНЗИС и ППЗИНЗС. При неуеднаквяването на тези методически стандарти води до осъществяване на пряка и непряка

дискриминация от ЗЗДискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискриминация, по този начин ищецът е поставен в по-неблагоприятно отношение спрямо другите изтърпяващи наказание лишаване от свобода, както в затворите, в гр. Стара Загора. В съдебната практика, както и практиката в комисия за защита от дискриминация е прието, че липсата на правила включително дори и да има такива правила, както предвиждат нормите от ЗИНЗС и ППЗИНЗС, които да изравнят положението на различните лица или други лица се счита за форма на пряка или непряка дискриминация. Когато има правна норма, която от закона – ЗИНЗС и ППЗИНЗС, то тогава се счита пряка дискриминация след като липсва каквато и да е било уредба съгласно ЗИНЗС, ППЗИНЗС, се счита за форма на непряка дискриминация. В този смисъл цитирам практика от Комисията за защита от дискриминация Решение № 51/17.03.2021 г. на комисията за защита от дискриминация, потвърдено с Решение № 11111/30.08.2012 г. по Административно дело №5665/2011 г. по описа на ВАС, е потвърдил в тричленен състав и е потвърдено от петчленен състав с решение №10497/07.01.2013 г. на ВАС по административно дело № 13347/2012 г., и Решение № 382/25.09.2018 г. тричленен състав на Комисията за защита от дискриминация по преписка №317/2015 г., е потвърдено с Решение №2811/23.04.2019 г. едночленен състав XXXI състав на АС София град по адм. дело 11166/2018 година, също е потвърдено от ВАС тричленен състав, V-то отделение с Решение №1789/04.02.2020 г. по административно дело № 8035/2019 г. При неуеднаквяването на тези методически стандарти, води до осъществяване на пряка и непряка дискриминация. Считаю, че категорично настоящото дело, което се събраха доказателства и са приложени в кориците на делото се доказва по един безспорен и несъмнен начин, че ответникът ГДИН е нарушил равноправното третиране, а ищецът е осъществил своето за доказване на тези нарушения, които са налице съгласно чл. 9 от ЗЗДискриминация. Съдът да постанови едно справедливо решение, като се подчинява на всичките доказателства, които са в периода на делото, останалите, които са извън периода на делото се считат за нищожни, всички, които имат пряка причинна връзка доказателства, които са събрани. Каквото и да било пряко с периода на делото се счита за относимо и по реда на ГПК, и настоящият състав да постанови едно решение, с което да уважи исквата ми молба като основателна включително и като се подчинява на закона по

смисъла на чл. 3 ЗСВ, вр. чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България. Така на практика ГДИН е нарушила основният конституционен принцип равнопоставеност на лишените от свобода, пред закона чл. 6, в т.ч. това са и граждани в места на лишени от свобода, който да води до нарушаване на техните, мои лични, като ищец в това производство човешки права и свободи, както и нарушаване на законните ми интереси, след като е допуснала от ГДИН, който е ответника, в различни условия в отделни затвори, еднотипови в РБ. Нарушена е и препоръка ЕР 2006-та година, две, относно европейските права на затворите, приети от 11.01.2006 г. от Комитета на министрите на Съвета на Европа, и по-точно са нарушени следните основни принципи – човешки права на всички лишени от свобода трябва да се уважава, лишените от свобода запазват всички права, които не са им законно отнети с постановено осъдително решение или с постановена МНО. Ограниченията налагани на лишените от свобода не бива да превишават минимално необходимите, а трябва да съответстват на законната цел за която са наложени, условията в затворите, които са в нарушение на човешките права на затворниците не могат да бъдат оправдани с липса на ресурс, животът в затвора трябва максимално да се доближава до уважителните аспекти на живота в обществото. Следователно в конкретния казус, става въпрос за настоящия казус, имаме неспазване на европейското право препоръка ЕР 2006-та година две, относно европейските правила в затворите, което има примат пред Българското законодателство, а също така са налице основанията за уважаване на иска и за признаване от настоящия състав за установено нарушение по смисъла на чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗЗДискриминация, вр. с чл. 6, ал.2 от Конституцията на Република България, вр. с чл 20 от ХОПЕС, и за осъждане ответникът ГДИН, за да преустанови тези нарушения в места за лишаване от свобода по смисъла на чл. 71, ал. 1, т. 2 от ЗЗДискриминация, за да уеднакви всички места за лишаване от свобода, защото се считат, те са затвори на Република България към ГДИН гр. София на Министерството на правосъдието. В този смисъл, както се изразих изчерпателно, моля уважаемият съд да уважи изцяло като анализира цялата преписка пред настоящия съдебен състав и да постанови едно решение, като изцяло основателно в полза на ищеца.

АДВ. Д.: Аз поддържам изцяло исковата претенция и се присъединявам изцяло, като поддържам и подкрепям току-що изразените правни аргументи.

Съвсем в казуален и сбит вид ще посоча и допълня няколко неща. От гледна точка на събраните по делото доказателства, считам за безспорно установено следното. Първо, писмото до Софийски градски съд депозирано до администрацията на Затвора гр. Пазарджик не е изпратено по предназначение, с мотив, че доверителят ми е извършил цесия много преди исковия период, а средствата от цесия са за обезщетение получено за лоши и неблагоприятни условия на третиране на лишения от свобода. На второ място, безспорно е установено, че доверителят ми не е имал пари по сметка в Затвора гр. Пазарджик през исковия период и в периода на тридневния период на иска. На трето място, налице са доказателства, че при сходни обстоятелства в Затвора гр. Стара Загора на доживотно осъдени лишени от свобода са изпращани писма, за сметка на администрацията на осн. чл. 90, ал. 4 от ЗИНЗС. Моля уважаемият съд да приеме за установено, че в периода от 09.07.2018 г. до 24.07.2018 г. е извършена дискриминация от ГДИН, тоест неблагоприятно третиране на лишения от свобода при сходни обстоятелства, като Ви моля за решение в тази посока.

СЪДЪТ след като изслуша устните състезания, установи, че делото не е изяснено от фактическа страна. Основният аргумент на ищеца, че е дискриминиран се състои в това, че в периода от 09.07.2018 г. до 24.07.2018 година неправомерно администрацията на Затвора гр. Пазарджик е отказала да изпрати безплатно негово писмо до Софийски районен съд, каквото право същият притежава на осн. чл. 90, ал. 4 от ЗИНЗС, тъй като твърди, че през този период не е разполагал със средства да заплати пощенските разходи. До настоящия момент, съдът в нарушение на чл. 146, ал. 2 от ГПК не е дал указания на ищеца, че не е посочил и не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че не е имал никакви средства или поне такива в достатъчен размер за покриване на пощенските разходи през процесния период. Такива доказателства не са представени и от ответната страна, като всички доказателства въз основа на които се твърди, че основателно е постановен отказ за безплатно изпращане на писмото касаят извършено от ищеца безвъзмездно разпореждане със свои вземания, в полза на неговия родител майка му Гюлюзар Мюмюн А.. Пропускът на съдът следва да се отстрани като се допълни докладът в частта относно указанията за непосочването и непредставянето на доказателства от страните в подкрепа на твърдените от тях факти и да се даде възможност да направят съответните

доказателствени искания. За целта определението за даване ход на устните състезания следва да се отмени, каквато възможност допуска разпоредбата на чл. 253 от ГПК, тъй като с него не се слага край на делото. Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определението си четено по-рано днес, с което бе даден ход на устните състезания по делото.

На осн. чл. 146, ал. 2 от ГПК ДОПЪЛВА доклада по делото, като УКАЗВА на ищеца Н.А., че не е посочил и не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че в периода от 09.07.2018 г. до 24.07.2018 г. не е разполагал със средства, с които да заплати пощенските разходи за изпращане на писмото му адресирано до Районен съд гр. София.

ДАВА възможност на ищеца да направи съответните доказателствени искания.

АДВ. Д.: - Уважаеми господин съдия, моля началникът на Затвора гр. Пазарджик да изготви справка, от която да е видно дали в периода посочен в исковата молба довереникът ми Н.А. е разполагал с необходимите средства по сметка. Н.А. има набирателна сметка на негово име в затвора, в справката да се посочи дали, през този период, и по-конкретно да посочи в този тридневния период, в който е бил длъжен да изпрати писмото, дали е имал някакви средства А., както за целия исков период, така и в този тридневен период.

ИЩЕЦЪТ (ЛИЧНО): – Аз имам открита сметка, набирателна сметка, в затвора и по нея ми е издадена карта, с която мога да си пазарувам от лавката. Пари в брой не ни е разрешено съгласно закона. Поддържам да се изиска справка от Началника на Затвора в гр. Пазарджик, за периода. В този период, категорично, сметката ми е на минус. Освен това сметката в Затвора Пазарджик, която ми е набирателна сметка, лицето Н.А. е титуляр, има и наложен заповест.

Съдът намира искането за основателно, тъй като касае съществен факт представляващ основание на предявения иск, за който страната до момента не е сочила и не е представяла доказателства, затова

О П Р Е Д Е Л И:

На осн. чл. 186 от ГПК ДА СЕ ИЗИСКА справка от Началника на затвора гр. Пазарджик, от която да е видно какви разполагаеми средства са били набрани по сметката на ищеца Н. Н. АЗ. открита в поверения му Затвор, в периода между 09.07.2018 г. и 24.07.2018 г.

Справката следва да се изпрати до съда в срок до следващото съдебно заседание.

Съдът счита, че за събиране на допуснатите доказателства делото следва да се отложи, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото за 12.05.2022 г. от 14:00 часа, за която дата ищецът е уведомен лично. Да се съобщи на Началника на Затвора гр. Пазарджик за датата и часа на съдебното заседание, на което ищецът може да присъства ако желае, както и за необходимостта да представи изисканата справка в срок до следващото съдебно заседание.

Ответникът е уведомен при условията на чл. 56 ал. 2 от ГПК. Уведомен от днес е и повереникът адв. Д..

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 12:02 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____